

1. Eindelijk...

Zijn handen zijn getekend door het leven, bruin en verweerd, met een gelooid huid, taai en vol rimpels. Die handen, hij heeft ze gebruikt in zijn werk als herder. Hij hield zijn staf ermee vast, terwijl hij de honderden kilometers liep: van Ur naar Haran, van Haran naar het beloofde land Kanaän, van Kanaän naar Egypte, en van Egypte weer terug naar Kanaän. Met deze handen heeft hij gevochten tegen de roversbenden die zijn neef Lot hadden ontvoerd. Deze handen, hij heeft ze zo dikwijls in wanhoop omhoog gestoken, terwijl hij het uitriep: 'O God, waarom laat U mij toch zó lang wachten?' Met deze

handen heeft hij Sara gestreeld. En nu... nu trillen zijn handen. Misschien van de ouderdom. Hij is immers al honderd jaar. Maar zijn handen trillen nog veel meer van een ongelooflijke opwinding, van verwondering, van ontroering, van een diepe, diepe dankbaarheid, omdat daar, in die oude handen, een kind ligt, een pasgeboren kind. Zijn kind! Een kind dat knippert tegen het licht. Een kind dat zijn eerste huiltje laat horen. Nog steeds kan hij het eigenlijk niet geloven. En toch is het zo. Zijn ogen vinden de ogen van de oude vrouw die net een jonge moeder is geworden: zijn eigen Sara. En terwijl ze elkaar aankijken, stralen hun ogen, en lopen de tranen van vreugde over hun gezicht.

Dit is het kind van de belofte! Dit is het kind waar ze allebei al zólang naar hebben uitgekeken. Jarenlang, tientallen jaren lang. Al zo vaak hebben ze het in feite uit hun hoofd gezet: 'Het kan niet meer!' Maar steeds was er dan toch weer de belofte van God, de belofte die ergens in hun achterhoofd rond bleef zingen. Dat er nageslacht zou zijn, een groot nageslacht! Maar de tijd ging verder, de jaren volgden elkaar op, zonder zwangerschap, zonder nageslacht, zonder kind.

En toen, een jaar geleden, hoorde hij wéér die stem van God, Genesis 17: 16: 'Ik zal Sara zegenen, en ook zal Ik u uit haar een zoon schenken. Ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken worden zal. Koningen van volken zullen uit haar voortkomen.' Abraham weet het nog goed, hoe hij zich toen voorover boog, met zijn gezicht naar de grond, en moest lachen. Hij kon het niet helpen, hij zag het al voor zich: 'Zal ik, als ik 100 jaar ben, een zoon krijgen? En Sara, zal zij een kind ter wereld brengen, als vrouw van 90?' Kort daarna kwamen die drie mannen op bezoek. Eerst dacht Abraham dat het gewone mannen waren, maar gaandeweg werd het hem duidelijk: twee van hen moeten engelen zijn, en de derde, die derde, mysterieuze Man, is God Zelf. Terwijl Sara iets verderop stond te luisteren, zei de Man het opnieuw: 'Over een jaar zullen Sara en u een zoon hebben.' Sara reageerde precies eender: ze kon haar lachen niet inhouden. Die Man, die wonderlijke Man, vroeg ernaar: 'Waarom lacht Sara? Waarom denkt ze dat dat niet mogelijk is? Zou voor de HERE iets te wonderlijk zijn?'

En die woorden, die komen nu weer terug in Abrahams gedachten. Terwijl hij zijn pasgeboren zoon in zijn armen houdt, zegt hij het met een brok in zijn keel: 'Zou voor de HERE iets te wonderlijk zijn?'

Als je je probeert in te leven, als bijbellezer, in de gevoelens van Abraham en Sara, dan krijg je bijna vanzelf óók een brok in je keel. Als je denkt aan dat kind in de handen van die oude ouders, dan móét je het toch wel uitroepen: 'Het leven is één groot wonder!'

Elk pasgeboren kind is een wonder. Dat zoiets mogelijk is: in negen maanden van vrijwel niets tot een compleet mens, met ogen en oren, met handen en voeten... Zelfs de meest onverschillige rauwdouwer wordt toch stil bij de geboorte van een kind...

2. God Zelf is aan het werk

Als we de woorden van Genesis 21 op ons laten inwerken, wordt wel héél duidelijk Wie

hier aan het werk is. Hier zijn niet twee mensen die samen een 'kindje maken', zoals je mensen weleens hoort zeggen. Een kind maken, dat kunnen wij niet. Alle nadruk in dit bijbelgedeelte valt op God. Vers 1: 'De HERE nu zag om naar Sara zoals Hij gezegd had; de HERE deed bij Sara zoals Hij gesproken had.' Twee keer wordt onderstreept dat het de woorden van God, **de beloften van God**, die de basis vormen voor wat nu gebeurt! De HERE heeft Abraham en Sara een zoon beloofd! En wat Hij beloofd heeft, dat doet Hij!

Misschien heeft u soms ook het gevoel dat u zo lang moet wachten op God. Hij lijkt zo ver weg! Waarom laat Hij nu niet iets van Zich horen? Waarom ervaar je Zijn aanwezigheid niet? Waarom blijf je verstrikt zitten in je situatie? Waarom komt er geen oplossing? Hij heeft toch beloofd dat Hij luistert naar je gebed, dat Hij je nooit verlaat en altijd een uitweg geeft? Waarom merk je dat dan niet? Misschien heeft u ook weleens gelachen, net als Abraham en Sara, gelachen met een lach van ongeloof: 'Hoe zou God in deze situatie nou redding moeten geven?' God kan soms je geduld enorm op de proef stellen, zózeer dat je moed verliest! En toch, en toch... Gods Woord houdt stand in eeuwigheid! Zijn beloften staan als een huis. Als Abraham zijn kind vasthoudt, en als Sara haar kleine jongetje de borst geeft, dan weten ze: 'Ja! Je kunt toch op God vertrouwen! Hij breekt nooit Zijn beloften!'

'De HERE nu zag om naar Sara zoals Hij gezegd had; de HERE deed bij Sara zoals Hij gesproken had.' Dat is het Wóórd van God.

Het tweede waarop de schijnwerper valt in dit bijbelgedeelte is **de regie van God**. Vers 2: 'Sara werd zwanger en baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, op de vastgestelde tijd die God hem genoemd had.' Dit kleine kind wordt geboren op de tijd die God Zelf heeft bepaald. Uiteindelijk heeft God de regie. Dat betekent niet dat er geen afschuwelijke dingen gebeuren in deze wereld, dingen die dwars tegen Gods wil ingaan. Helaas, die dingen gebeuren, en dat is wat de Bijbel onderstreept: deze wereld is een gebroken wereld, een wereld die redding nodig heeft, verlossing. Maar zelfs al die vreselijke dingen, dingen die God het hart breken, zelfs al die dingen kan Hij in Zijn hand nemen en toch gebruiken om Zijn plan met

deze wereld uit te voeren. Je bent niet overgeleverd aan het noodlot. Je bent geen speelbal van de elementen van de natuur. Er is een allachtige Koning, die ook uw leven, jouw leven in Zijn hand heeft. Hij heeft de regie! Op Zijn tijd krijgen Abraham en Sara hun kind. Op een mens-onmogelijke tijd! Sara is al vér over vruchtbare leeftijd. Maar God iets wil, kan niets en niemand Hem tegenhouden!

Alle nadruk valt hier op Gods beloften, op Gods regie, en in de derde plaats, op **Zijn scheppingswerk**. Hij doet wat geen mens kan. Ik weet niet hoe het met u is, maar als ik dit zo lees, dan vind ik het ook nu, vandaag de dag, nog steeds moeilijk om te geloven. Zou dat nou echt gebeurd zijn, bij een man van 100 en een vrouw van 90? Ja, vanzelf ga je erom lachen! En dát je erom lacht, dat betekent: er gaapt een kloof tussen wat we hier lezen en wat wij voor mogelijk houden. En dat is nu precies wat de Heilige Geest ons hier, in dit bijbelgedeelte, wil duidelijk maken: het is echt, 100 %, Gods werk! God laat hier zien hoe het begonnen is met Israël, met Zijn verbondsvolk, dat uit Abraham is voortgekomen. Het begin ligt niet in de lust van een man, of in de vruchtbaarheid van een vrouw. Gods verbond met de mensen begint met een wonder! Met een daad van God, die al ons menselijke voorstellingsvermogen te boven gaat. En daarom krijgt dat kleine jongetje een bijzondere naam: Izak, dat betekent: 'Hij lacht', of 'men lacht'. God bouwt Zijn werk in deze wereld op wonder, waar mensen om lachen.

3. God verandert een ongelovige lach in een stralende lach

Alle eeuwen door is geloof iets belachelijks geweest! Mensen lachen erom! Hoe kun je nu geloven in een God die je niet kunt zien? Hoe kun je nu je vertrouwen stellen op een hemelse Vader, waarvan je nooit een stem hoort of een arm voelt? Altijd door is geloof in God lachwekkend geweest! Maar wat gebeurt hier? Die ongelovige lach van Abraham en Sara, die wordt hier door God omgedraaid in een lach van verwondering! Een lach die straalt van hun gezicht! Een lach van intens, diep geluk!

En ook dat is de realiteit vandaag de dag! Afgelopen donderdag overleed mevrouw Boegheim. Nog geen half jaar geleden was het voor haar ondenkbaar om te geloven, en uit de Bijbel te lezen, en lid te zijn van een kerk. maar toen werd ze ziek, ernstig ziek. En in het ziekenhuis kwamen vrijwilligers vragen: 'Wie wil er naar de kerkdienst?' Op dat moment kwam die vraag binnen als de stem van God. En alles draaide om! Deze zomer leerde ik haar kennen. En elke keer als ik haar bezocht, op haar ziekbed, zei ze: 'Ik ben zó gelukkig! Ik ben nog nooit zó gelukkig geweest!' Ze stráálde, over haar hele gezicht! Ze had het ontdekt: het leven is inderdaad een wonder van God!

Eén keer is het gelukt om hier in de kerk te komen. Eigenlijk was het onmogelijk, maar ze wilde zó graag! Dat was in de schoolkerkdienst. Intens heeft ze daarvan genoten: de dienst met de kinderen. En nu? Nu mag zij voor altijd stralen in de nabijheid van haar Redder en Verlosser, Jezus Christus. Gelukkig zijn op je sterfbed, met een stralende lach op je gezicht, dat is toch mens-onmogelijk? Zeker is dat mens-onmogelijk. Maar zou voor de HERE iets te wonderlijk zijn?

De geboorte van Izak laat zien, dat Gods werk in deze wereld een wonder is. Eén groot wonder! En ieder kind dat

wordt geboren is een levende herinnering dááaraan: dat het wonder is, dat je bestaat! Een wonder, dat je mag leven!

4. Gods verbond met mensen berust op wonderen

Bijna 2000 jaar na Izak werd een ander Kind geboren. Opnieuw een kind, waarnaar héél lang was uitgekeken. Een Kind dat al heel lang door God was beloofd, eeuwenlang. Een Kind waarvan de Bijbel onderstreept, dat Hij werd geboren op de tijd die God Zelf had bepaald. Een Kind dat volgens menselijke maatstaven niet geboren had kunnen worden, want dat Kind, Jezus, werd niet verwekt door een man, maar ontstond doordat de Heilige Geest werkte in Zijn moeder Maria. God liet in de geboorte van Izak zien, dat Zijn bondgenootschap met mensen gebaseerd is op een wonder. En zo liet God dat opnieuw zien in de geboorte van Jezus.

Het is een ingrijpen vanuit de hemel, waardoor het verbondsvolk Israël tot stand kwam. En het is een nieuw ingrijpen vanuit de hemel, waardoor de hele wereld mag delen in dat verbond.

Vandaag heeft Freek het teken gekregen dat ook hij bij dat verbond mag horen, dat bondgenootschap. En God nodigt iedereen uit, om ook binnen te komen in dat gezin van Hem. Misschien bent u hier te gast vandaag. Zijn hart staat ook voor u open! Zijn armen heeft Hij wijd opengespreid. Voor u! Voor jou! Misschien heb je tot nu toe vooral gelachen om geloof. God zegt: 'Ik wil je er een andere lach voor in de plaats geven: een lach van blijdschap, een lach van vreugde! Een stralende glimlach, omdat Mijn licht op je leven valt!'

5. Kom tot de Vader!

Als je die Vader leert kennen, dan blijf je je verwonderen. Zoals dat kleine jongetje, die een speelgoedauto had. Hij wilde die auto naar zijn vader laten rijden, aan de andere kant van de kamer. Maar hij gaf die auto zomaar een zet, zonder goed te richten. Met een grote boog vloog de auto tegen een muur. Ziojn vader pakte de auto op, en stuurde hem kaarsrecht terug. Het jongetje keek verbaasd. Wat kan papa dat goed! Hij probeerde het opnieuw. Met een grote ruk stuurde hij de auto de kamer in, maar opnieuw knalde de speelgoedauto tegen de muur, en bleef op zijn kop liggen. En weer kreeg hij hem terug in een kaarsrechte lijn. Het jongetje keek zijn vader aan met grote ogen, alsof hij wou zeggen: 'Hoe doet hij dat toch?' Zo ging het verder, keer op keer op keer.

Zoals dat jongetje verwonderd naar zijn vader keek, zo mogen wij verwonderd zien wat God doet. Als ons leven tegen een muur knalt, als wij ondersteboven gaan, zet hij ons weer rechtop, Hij brent ons weer in balans, Hij laat ons weer een recht spoor gaan. Wij maken er telkens weer een puinhoop van, maar Hij raakt niet in paniek. Hij zet ons opnieuw op het juiste spoor. Dat is het nieuwe begin, dat Hij maakte toen de Here Jezus op aarde kwam. Onze grimlach verandert Hij in een glimlach. Het enige dat wij hoeven doen is: naar Hem toe gaan. Toegeven dat wij zelf er een puinhoop van maken. Erkennen dat we niet zonder Hem kunnen. Ontdekken dat ons leven één groot wonder is. Ons toevertrouwen aan onze Schepper. Deel gaan uitmaken van Zijn verbond, van Zijn gezin. Aan Zijn gastvrijheid zal het niet liggen. Hij is een genadig God. Vanmorgen heeft Hij een kind ontvangen, nog maar pas geboren. Nu is alles klaar wanneer jij komt! Amen.